

[Glensgård]

Århus. I mellemtiden fandt regeringen ud af, at det kunne da godt ske, at man skulle beholde én minister, der havde en lille smule økonomisk indsigt, og så fik boligministeren lov til at blive siddende.

Men altså: hvis boligministeren mangler argumentation for at komme igennem i regeringen, og hvis boligministeren mangler debatter her i folketinget for at få opbakning, så han kan komme igennem i sin regering, skal han bare sige til. Han kan såmænd bare lægge en lille anonym besked, så skal vi gerne anmelde en forespørgsel om disse problemer for at give boligministeren den opbakning, der skal til.

Jeg vil godt til slut sige, at det, der skal til, naturligvis er, at vi får sat den offentlige sektor under administration. Som det er nu, dalrer det jo bare derudad. Finansministeren har siddet som formand for rigshospitalet, et hospital, der overhovedet ingen styring har. Nu er finansministeren så blevet styrer af de danske offentlige midler. Jeg håber ikke, at det går lige så galt, som det gik på rigshospitalet. Det var jo dér, vi fik nogle oplysninger om sygeligheden, som var ganske forfærdelige. Oplysningerne gik ud på, at folk gik derhjemme med fuld løn 28 dage om året i gennemsnit. Det var normalt for en arbejdsgruppe. Der var nogle grupper, bl.a. rengøringspersonalet, der havde 35 sygedage i gennemsnit pr. år. Jeg kan godt se, at den tidligere postminister føler sig lidt ilde berørt, for så galt var det dog trods alt ikke i postterminalen. Dér havde de kun 22 sygedage i gennemsnit, så der var altså nogle steder, hvor det var værre end i postterminalen. Men altså: finansministeren sad som styrer af rigshospitalet, og dér må vi erkende at der ingen styring var. Nu blev finansministeren så sat over på finanskassen, og her må vi også erkende at der ingen styring er. Det er ulykkeligt for det danske samfund, men vi må erkende, at socialdemokraterne endnu ikke har manglet opbakning hos visse såkaldt borgerlige partier.

Mimi Stilling Jakobsen (CD):

Indledningsvis vil jeg gerne give de foregående ordførere ret i, at dette finanslovsforslag vel er noget af det mest uigennemsigtige, vi har vedtaget længe. Der er ikke rigtig nogen, der ved, hvor vi havner. Selvfølgelig er

det normalt, at en finanslov er et øjebliksbillede, som giver udtryk for nogle skøn, der kan være mere eller mindre sikre, der kan vise sig mere eller mindre rigtige; det har vi været vant til. Men der er i år det særkende, at til trods for at finansloven reelt kun skulle dække over 10 måneder, er der så mange nye initiativer, som senere vil blive indarbejdet i den, at det er håbløst at sige noget som helst om, hvor vi havner. Det samme er tilfældet med det nok så omtalte underskud, som i øjeblikket ser ud til at blive 48 mia kr. – det er i hvert tilfælde det skøn, vi har hørt sidst. Også her er der jo tale om et øjebliksbillede, som der plejer at være. Der er vel ikke andet at sige til det, end at det er for stort, og det er der jo heller ikke nogen der har modsagt endnu.

På den baggrund er det ekstra beklageligt, også set fra CDs synspunkt, at den invitation til et samarbejde om besparelser, som udgik fra 4 partier, og som blev nedstemt i går, har fået den modtagelse, den har.

Det kunne virke, som om regeringen totalt har slået bak med henblik på besparelser, og det forekommer noget uforståeligt. Det kan vel ikke være sådan, at fordi man har haft et folketingsvalg, skulle det kunne skræmme en regering væk fra den kurs, som man trods alt var inde på, og som vi tit og ofte har rost regeringen for. Det kan vel heller ikke være sådan, at fordi underskuddet kun er steget 7,7 mia kr. i mellemtiden, skønnet, finder man, at der ikke er grundlag for at tage opgaven så alvorligt, som man har gjort tidligere.

Der er ikke nogen, der har deltaget i det forligsarbejde, som vi har haft de sidste 1½ år, der kan nægte, at besparelser er noget uhyre besværligt noget at have med at gøre. Det er svært at forklare, at besparelser altså ikke er noget, folk får, det er noget, de skal betale for. Hver eneste gang man laver en besparelse, betyder det, at det går ud over nogle, der er nogle, der får det ringere, der er nogle, der får en dårligere service, der er nogle, der skal betale for ting, de ikke har betalt for før, eller betale mere for noget, som måske oven i købet er blevet ringere i mellemtiden. Derfor er den romantik, der hersker omkring begrebet »offentlige besparelser«, selvfølgelig svært at trænge igennem. Når man kommer ud og får peget de grupper ud, der skal betale for det, så finder de